

Jordi Graupera presenta la seva Proposta Política

written by Redacció Unilateral | 10 d'abril de 2019

Ahir dimarts, Jordi Graupera, cap de llista de la candidatura Barcelona és Capital-Primàries, va presentar la seva Proposta Política aprofitant el primer aniversari de la conferència precursora al teatre Victòria.

Amb la sala ben plena de voluntaris i aportadors, Graupera va fer un repàs a la cultura política de Barcelona i a les seves propostes de llarg abast per a la Capital. Podeu veure completa la conferència a [youtube](#) i aquí en destacarem algunes de les principals idees expressades. Segons Graupera:

Em vaig adonar que la política del nostre país funciona exactament així perquè és com funciona la cultura dels països ocupats. L'embrutiment que genera la repressió es filtra de dalt a baix. I els líders socials es van fent més petits, estrafets i inofensius [...].

Quan Trump va guanyar Hillary, el primer que vaig pensar va ser que havia de tornar a Catalunya. Em vaig adonar que ja no podia negar-me a mi mateix que la reacció autoritària que veia venir a Espanya s'escamparia per tot Occident i que dificultaria més la situació del meu país [...].

Les primàries eren una manera d'arribar a acords sense haver de somriure de cara a la galeria, ni tractar la gent de burra; acords sense renunciar a les pròpies idees i sense buscar l'anorreament de l'altre. Les primàries oferien un espectacle polític de primer ordre [...].

Puigdemont em va dir que les primàries eren una bona idea, però que no érem pas a temps de celebrar-les en aquestes municipals. Amb tot el carisma i tota capacitat de diàleg que té, a Carles Puigdemont li costa prendre decisions [...].

Les primàries funcionen perquè obliguen els candidats a encarar-se amb preguntes que no havien pensat, perquè al davant de les preguntes o preocupacions d'un barceloní, no hi ha manera de fer-se l'orni, perquè les primàries permeten canviar d'opinió sobre la marxa, rectificar [...].

Nosaltres som els responsables d'avançar en els terrenys difícils, de proposar les preguntes que ningú no es vol fer. És la nostra feina construir un context cultural i polític que permeti a tothom de pensar de manera més creativa i lliure que mai [...].

Els únics lideratges polítics que poden aguantar la pressió i atrevir-se a dominar les seves pors són els que abans han après que les coses grans mai no es fan calculant el benefici material d'entrada [...].

Tenim clares dues coses:

- Hem de fer un canvi de mentalitat, que hem de començar a posar l'amor allà on l'amor dona fruits.
- Si guanyem les eleccions, el país farà un tomb perquè som l'única opció que no controla ningú i que no es presenta amb les cartes marcades [...].

Només cal mirar la Sagrada Família i el Barri Gòtic per entendre que Barcelona és la capital d'un gran país, i que no té cap futur com a ciutat provinciana, plegada a les neures de Madrid [...].

Barcelona té els valors, les energies i la posició geogràfica i històrica per esdevenir una capital global. Però no la capital global que s'imaginen les velles elits de la ciutat [...].

El catalanisme ha estat la ideologia que adaptava les aspiracions legítimes dels catalans a l'amenaça de la violència espanyola. Avui que aquesta violència no és possible amb la intensitat d'abans, el catalanisme intenta alimentar-se encara de la por transmesa per la història [...].

Tots els partits, començant pel que governa la ciutat, i tots els líders, inclòs el germà de l'alcalde Maragall, han sucumbit a la temptació de dominar el poble pel camí de mostrar una fermesa que no va contra els abusos de poder, sinó contra les llibertats dels ciutadans [...].

Una persona creativa no és pas la persona que busca la drecera fàcil. És la que veu un camí allà on ningú no l'havia vist abans perquè ningú no havia gosat mirar abans el món de la mateixa manera, ni estava disposat a intentar desafiar les convencions establertes [...].

Jo crec que ens en sortirem, tinc fe en la nostra capacitat de superar el moment perquè veig totes les coses necessàries per tornar a revitalitzar la millor versió de nosaltres mateixos. Tenim l'oportunitat única de lliurar una batalla que fa generacions que no lliurem [...].

Mentre ens narcotitzen amb la falsa empatia o la falsa unitat, els nens catalanoparlants parlen castellà al pati de l'escola, els castellanoparlants parlen un català de pena, els estudiants treballen de teleoperadors i els hereus es venen el patrimoni als fons internacionals [...].

Ens presentem perquè Barcelona té unes elits espanyolitzades i acomodades. I algú ha de poder oferir un camí per al recanvi o per a la transformació. Algú els ha de plantar cara. Ho farem nosaltres [...].

Hi estan lligats, més lligats que mai i el futur de la ciutat és també el seu futur. Si només estan disposats a fer de masovers de l'ocupació, els farem la vida impossible i anirem obrint el context que converteixi els seus trucs de triler en inútils passatemps d'hereus insolvents [...].

Aquesta ciutat la governa un simulacre. Fa quatre anys ens van vendre l'encarament de tots els conflictes i ens hem trobat amb una broma de mal gust. És el mateix simulacre de sempre més mal interpretat, que els alcaldes anteriors van

normalitzar [...].

En aquesta ciutat aixequés una pedra i si la pedra té valor, sempre hi ha un barceloní que ha pactat amb l'Estat per explotar-la a canvi de col·laborar en l'eutanàsia del català, de Catalunya i de la potència real de Barcelona. Tot per una tranquil·litat provincial [...].

Ens hem de preguntar com ens ho podem fer per liderar la reacció democràtica contra l'esclerosi del continent, com ho podem fer per demostrar que la vida urbana que volem és la més lliure possible. Com ens ho fem per encarar la nova era tecnològica sense perdre-hi llibertat [...].

Tota la nostra política s'articula a partir de la mirada dels altres, dels que no tenen gens d'interès a fer de Barcelona un lloc central, perquè no tenen cap necessitat d'estimar-la. Pensem en els poders estrangers com pensem en els turistes: ensenyar una Barcelona "posa't guapa" [...].

El discurs social a Catalunya, i en particular a Barcelona, si no està disposat a anar fins al final i fer-se càrrec els límits que l'Estat hi posa, i la mena de ressentiment que el nacionalisme espanyol alimenta, només serveix per bescanviar lluita social per assimilació [...].

Valls ha vingut a obrir la ciutat al millor postor: en garanteix la docilitat i la lenta eutanàsia de la cultura i la societat fetes de relacions genuïnes. Ha vingut a convertir-nos en una ciutat que podria ser a qualsevol lloc, que podria tenir qualsevol mena de gent [...].

No espereu que un sistema i un estat en el qual no creieu, i que us és hostil, us estimi. Poseu la força en les coses que a la llarga us faran sentir vius, no en les coses que eviten els conflictes que hi ha ara i aquí i que us condemnen a desgastar-vos lentament, ho encareu.

Pel que fa al crowdfunding de la campanya, durant aquesta

setmana la resposta ciutadana ha permès recaptar 40.000 € i s'espera que en els dies següents es pugui assolir la xifra de 50.000 €. Segons el seguiment que s'ha fet de l'origen de les aportacions, el 93% de les donacions han vingut directament de la crida que candidats i voluntaris han fet a les xarxes socials. Les aportacions es poden fer encara a través d'aquest [enllaç](#).